

פרשת קדושים

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת עליהם קדושים תהיו כי קדוש אני (יט, ב)

ובתנחומא עלה, זהו שאמר הכתוב ישלח עזרך מקדש, מקדושת מעשים שבך ומציון יסעדך מציון מעשים שבך.

ויש להבין מהי משמעותה של דרשה זאת, במה באו חז"ל להוסיף או לגרוע, ומהי השייכות של פרשה זאת לפרשתנו, כלום רק משום שהשרש "קדש" מופיע בנטיית מגוונות בפרשתנו ובתהלים.

וביותר יל"ע בפשוטו של מקרא "ישלח עזרך מקדש" מה באה המלה "קדש" להורות לנו, כלום נפקא מינה היא מנין תבא לנו העזרה, אם הקב"ה עוזרהו וסועדו מאי נפקא מינה היא מנין יבא הסעד מציון או ממקום אחר.

אלא שזהו שבא המדרש ללמדינו, שהקדושה אשר ממנה תבא הישועה אינה קיימת אלא "בך" באדם עצמו. וה"ציון" אשר ממנו יבא הסעד אינו אלא מעשיך שלך, בך "מצויינים" המה, משום שכך הוא המהלך בין ברוח בין בגשם.

שכן ענין הקדושה כפול הוא דהיינו תחלתו עבודה וסופו גמול תחלתו השתדלות וסופו מתנה, והיינו שתחלתו הוא מה שהאדם מקדש עצמו וסופו מה שמקדשים אותו, והוא מה שאמרו ביומא (לט, א) אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה מלמטה מקדשים אותו מלמעלה וכו", אין בכחו של אדם לקדש את עצמו הרבה אבל קיים גילוי סוד השגחת הבורא, כי מהלך הדברים כפי שקבעם הבורא הוא, כי אם יעמול האדם, ויגיע עצמו ל"תחילתה" של הקדושה או אז תורעף עליו מלמעלה קדושה של גמול ושל מתנה, ובלבד שישקיע את כל כחו והשתדלותו ושיקדש עצמו ככל האפשר, וכך הוא בגשם כמובן לכל דורש.

מקור: רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א